

COMPRA, LLEGEIX, DIFON

La Verdad nº 110

(març de 2022)

“Cap al X congrés mundial de la IV Internacional.”

DIADA 2022: DESENES DE MILERS DE MANIFESTANTS BUSQUEN UNA SORTIDA POLÍTICA

De la manifestació de la Diada d'aquest any, hi ha dos aspectes importants a assenyalar. El primer, que malgrat les disputes internes que enfronten, un dia sí i un altre també, els partits que componen el govern de la Generalitat, i malgrat també l'absència d'ERC (disconforme amb els objectius dels convocants, l'ANC, Òmnium i l'Assemblea de Municipis per la Independència, que d'altra banda, tampoc no estaven d'acord entre ells), la manifestació ha reunit milers de persones. Òbviament, moltíssimes menys que altres anys, però moltes més de les que alguns esperaven o desitjaven. Especialment, els que especulen amb les pujades i baixades del soufflé català. Dit d'una altra manera: les condicions perquè la manifestació fos un autèntic fracàs estaven donades, i no obstant això no ha passat. És un fet.

I el segon aspecte a destacar també és un fet inqüestionable: el desenvolupament de la manifestació ha posat en evidència el divorci existent entre les masses que segueixen abans fidelment les indicacions dels partits i organitzacions partidàries de la independència, i les que han deixat de fer-ho, o fins i tot critiquen feroçment i s'enfronten al rumb seguit per la majoria d'aquelles. El divorci certament no és d'ara –ve com a mínim des del 2019–, però és ara quan s'ha visualitzat de manera clàríssima, aconseguint cotes com mai no s'havien vist mai, els dies anteriors a la Diada i a la mateixa manifestació. Divorci que ha fet que milers de manifestants s'hagin girat en contra del govern d'ERC i Junts, en contra de l'independentisme “oficial” inclosa la CUP, amb insults i esbroncades als seus dirigents (des del mateix president de la Generalitat, fins al mateix Oriol Junqueras, que s'ha passat

més de 3 anys i mig a la presó), i amb ultimàtums perquè el govern de la Generalitat recuperi la via unilateral o convoqueu eleccions. Tot plegat enmig de la indiferència de la immensa majoria dels treballadors catalans que no s'identifiquen amb els objectius de la convocatòria, perquè entre altres coses, com és tradicional, s'han fet al marge de les reivindicacions.

Des del punt de vista dels qui combatem pels drets dels treballadors i els pobles, no ens interessa tant les querelles que envolten les relacions dels diversos components de l'independentisme governamental, com el fet de constatar que, malgrat tot, i en contra dels qui creuen que l'anomenat “problema català” ja està resolt per esgotament, són molts els catalans que no volen continuar vivint sota el règim de la Monarquia. I no ens referim només als que van assistir a la manifestació. També els que han deixat d'anar perquè han constatat que el que s'ha anomenat el “procés” està en una via morta. I que el que proposen els dirigents dels partits que es reclamen de la independència, en un cas difereix força del que van estar prometenent no fa gaire, i en un altre, suposa si fa no fa, repetir experiències que han fracassat, per més que hagin despertat la il·lusió de moltíssima gent. És normal, per tant, que no despertí cap emoció les convocatòries, i menys si aquestes es fan enmig de les querelles.

Tot i això, l'aspiració del poble català a poder decidir lliurement el seu futur continua en bona mesura intacta. I pel que s'ha vist aquesta Diada aquesta aspiració no té una representació política. No en té ni per als independentistes, ni tampoc per als que sense ser-ho consideren que cal poder votar en un referèndum. Conduir aquesta majoria

social pel camí de l'autonomisme –bé o mal gestionat– o pel de la proclama buida de la unilateralitat, és conduir-lo a la frustració.

Els lectors de la Carta Setmanal coneixen el posicionament que els militants de la Quarta Internacional hem defensat des de l'inici de les Diades multitudinàries: partidaris incondicionals del dret d'autodeterminació, afirmem que aquest no és possible exercir-lo sota el règim actual. Que les aspiracions del poble català, i la de tots els pobles d'Espanya, no hi caben dins aquest règim, que per altra banda és irreformable. Per tant, la lluita per l'abolició de la Monarquia, la República del Poble i els Pobles, basada en la fraternitat i en la llibertat que garanteixi l'exercici d'aquest dret, és una prioritat que ha d'unir a tothom.

Com ha d'unir a tots la defensa incondicional dels militants represaliats i l'exigència que cessi la persecució judicial que pateix l'independentisme, igual que pateixen tots aquells que s'oposen al règim. Més que mai hi ha una exigència que uneix tothom: la derogació total de la llei Mordassa, sense més excuses.

És urgent recuperar les millors tradicions forjades en la lluita contra Franco. La lluita contra la Monarquia i la República, la lluita pels drets democràtics i socials, que són inseparables, requereix el combat unit de tots els treballadors i pobles de l'Estat espanyol, i en aquest combat estem compromesos. Ignorar que hi ha una aspiració comuna a tots els pobles d'Espanya a la llibertat i a la democràcia, que hi ha reivindicacions comunes per defensar, és tornar a portar les aspiracions del poble català a un atzucac. Per a la causa del poble català i de tots els pobles, no hi ha més aliats que els treballadors i els pobles.

Presentació IO 372

Aquest número se centra en tres aspectes de la nostra activitat:

-La preparació de la Trobada en Defensa de la Indústria (veure pàgina 3).

-L'impuls i la participació a la marxa a Madrid del 15-O en

defensa dels salaris i de les pensions, per la seva revaloració segons l'IPC real (anual) i l'exigència al Govern que compleixi la Llei i faci l'auditoria pública als comptes de la Seguretat Social (veure portada i pàgina 9).

-Informar del desenvolupament de la Coordinadora Ampliada del CATP del 10 de setembre (vegeu pàgines centrals: 6 i 7, també la 5).

El conjunt del diari s'enquadra políticament en la crisi

econòmica i la inflació (també producte de la guerra imperialista, però sobretot de la utilització que es fa d'aquest pretext per disparar encara més els preus) i el seu reflex a les institucions de l'Estat; les conseqüències per als

treballadors i els obstacles que aixequen les direccions sindicals i polítiques a la mobilització. Tot i això, aquesta mateixa crisi fa difícil els consensos entre el PP i el PSOE (canvi de majoria al Tribunal Constitucional, renovació del poder judicial, acord sobre les mesures a prendre davant l'escalada imparable del cost de l'energia) i entre els dirigents sindicals i el Govern (Pacte de Rendes, nova «reforma» de les pensions), consensos necessaris per abordar la crisi des dels interessos de la burgesia i del capital.

Destaquem en aquest sentit l'editorial (a la portada) que dóna l'eix polític a Informació Obrera. També les pàgines 2 i

4 contenen articles sobre la manca d'acord PP-PSOE per renovar les instàncies i mesures del Govern, suposadament per controlar la inflació, però que fan descarregar la crisi sobre els treballadors i els seus drets i condicions de vida.

Les pàgines internacionals (3 en aquesta ocasió) informen:

- De la resistència obrera a Europa (vegeu pàgina 11) a una situació molt semblant a la d'Espanya, en realitat pràcticament igual, ja que tots els governs i la UE s'alineen amb l'imperialisme nord-americà. UP

- De la situació a Amèrica Llatina (veure article sobre Xile a la pàgina 10).

- De la repressió a Palestina (pàgina 12).

També recomanem la lectura de la primera part de l'entrevista d'Informació Obrera a Joan Tardà sobre la llei de memòria democràtica; la segona part d'aquesta entrevista es publicarà al proper número d'Informació Obrera i en números següents seguirem el debat sobre aquesta llei i la seva utilització per a la continuïtat o no de la impunitat dels crims franquistes.

Finalment, cal ressaltar l'article «Les mobilitzacions del professorat a Catalunya forcen la contractació de 3.500 professors», que mostra els efectes diferits de les vagues del professorat a Catalunya.

Els nostres compromisos...

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IS Internacionalista

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta